

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 532/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária ZUZÁK, s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, IČO 47 243 228, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Katarína Kaňková, PhD., proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 214/2019 a jeho rozsudku z 26. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S 214/2019-178 z 26. apríla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Tiež sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 214/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Okrem toho žiada priznať finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava rozhodnutím č. 700-0219222315-GC04/15 z 9. septembra 2015 uložila sťažovateľovi penále za obdobie júl 2005 až december 2008 z oneskorene zaplateného poistného a príspevkov na sociálne poistenie. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodla Sociálna poisťovňa – ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. 57198-2/2015-BA z 21. decembra 2015 tak, že potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu a odvolanie sťažovateľa zamietla.

3. Sťažovateľ sa správnou žalobou doručenou krajskému súdu 7. marca 2016 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ako aj rozhodnutia prvostupňového orgánu. Podstatou žalobných námietok bolo tvrdenie sťažovateľa, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne je nezákonné z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť, uvedenie nesprávneho ustanovenia zákona a pre nesplnenie zákonnej povinnosti rozhodnúť o jeho žiadosti o splátkový kalendár v zákonom ustanovenej lehote. Sťažovateľ pred vydaním splátkového kalendára musel uhradiť predpísané poistné v plnom rozsahu, pretože Sociálna poisťovňa podala návrh na vykonanie exekúcie. Oneskorené rozhodnutie o jeho žiadosti o splátkový kalendár malo vplyv aj na výšku predpísaného penále, ktorého suma sa takmer rovná predpísanému poistnému. Sťažovateľ v žalobe zároveň navrhol, aby krajský súd prerušil konanie a podal na ústavnom súde návrh na začatie konania o súlade § 240 ods. 1 a § 146 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) s ústavou, a to z dôvodu, že uvedené ustanovenia, ktoré Sociálna poisťovňa vo veci sťažovateľa aplikovala, považuje za rozporné s ústavou.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 S 44/2016 zo 6. júna 2017 žalobu ako nedôvodnú zamietol. Na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 7 Sžsk 38/2018 z 21. augusta 2019 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podstatným dôvodom zrušenia rozsudku bolo, že krajský súd nevykonal ústavne konformný výklad sťažovateľom označenej právnej normy, ani nevysvetlil, prečo túto normu považoval za ústavne súladnú a návrhom sťažovateľa na prerušenie konania sa nezaoberal dôsledne.

5. Po zrušení prvého rozsudku krajského súdu bol nariadený termín pojednávania na 11. február 2020. Deň pred pojednávaním krajský súd nariadené pojednávanie zrušil z dôvodu podania návrhu na ústavnom súde. Dňa 17. februára 2021 doručil krajský súd sťažovateľovi výzvu, aby z dôvodu prevencie šírenia choroby COVID-19 oznámil, či súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania. Sťažovateľ krajskému súdu listom z 23. februára 2021 oznámil, že nesúhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Krajský súd následne prípisom zo 4. marca 2021 sťažovateľa vyzval, aby oznámil, či trvá na svojom návrhu na začatie konania o súlade § 240 ods. 1 a § 146 ods. 4 zákona o sociálnom poistení s ústavou. Sťažovateľ reagoval listom zo 7. apríla 2021 tak, že na svojom návrhu naďalej trvá. Krajský súd 12. januára 2022 nariadil pojednávanie na 22. február 2022. Právna zástupkyňa sťažovateľa pred pojednávaním ospravedlnila svoju neúčast' z dôvodu práceneschopnosti a požiadala o nový termín pojednávania.

6. Na pojednávaní 26. apríla 2022 krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne a rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni na ďalšie konanie (druhý výrok). Zároveň zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania (prvý výrok) a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu bolo realizované v skrátenej forme v zmysle § 140 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), keďže krajský súd vo veciach sťažovateľa a totožného predmetu konania už rozhodol v inom konaní, pričom poukázal na svoj rozsudok č. k. 6 S 45/2016 z 10. mája 2018 (ďalej len

„súvisiace rozhodnutie“) a stotožnil sa s tam vysloveným právnym názorom. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd vyhovel žalobe sťažovateľa v celom rozsahu a zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne a jemu predchádzajúce rozhodnutie ako nezákonné z dôvodu ich nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

7. Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania sa krajský súd stotožnil s právnym názorom vysloveným v súvisiacom rozhodnutí, v zmysle ktorého (s odkazom na judikatúru najvyššieho súdu) potreba prerušenia konania pre postúpenie veci ústavnému súdu nie je daná v prípade, ak o ústavnosti zákona má pochybnosti účastník, nie však prejednávajúci súd. V napadnutom rozsudku krajský súd tiež uviedol (body 24 a 25, pozn.), že z § 146 ods. 4 zákona o sociálnom poistení jednoznačne vyplýva, že ak je akákoľvek suma dlžná žalobcom predmetom splátkového kalendára, na túto sumu nie je možné predpísať penále. Prípadný nesprávny výklad tohto zákonného ustanovenia sťažovateľom nie je dôvodom na prerušenie konania a iniciovanie konania o súlade právnych predpisov zo strany konajúceho súdu, keďže predmetom takéhoto konania môže byť iba preskúmanie súladu textu právneho predpisu s ústavou, nie výkladu právneho predpisu. Krajský súd v danom prípade nezistil nejednoznačnosť dotknutého zákonného ustanovenia a vyslovil názor, že § 146 ods. 4 zákona o sociálnom poistení je jednoznačný. Vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy krajský súd *„nevykonával hmotnoprávne posúdenie veci ani nepodával relevantný výklad právnych noriem aplikujúc ich na skutkový stav zistený v administratívnom konaní, keďže tento stav z administratívnych rozhodnutí nie je možné ani zistiť... takmer úplne absentuje akákoľvek správna úvaha orgánov verejnej správy“*. S odkazom na súvisiace rozhodnutie a judikatúru ústavného súdu krajský súd tiež uviedol, že prerušenie konania z dôvodu iniciovania konania o súlade právnych predpisov je dôvodné, ak by mal krajský súd pri svojom rozhodovaní aplikovať dotknutú právnu normu, čo sa však v posudzovanej veci nestalo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podľa sťažovateľa jeho eminentným záujmom bolo, aby krajský súd po vyhodnotení všetkých okolností danej veci buď riadne, presvedčivo a dôsledne objasnil, či orgánmi verejnej správy aplikované ustanovenia § 240 ods. 1 a § 146 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sú, resp. nie sú v súlade s ústavou, alebo aby podal na ústavnom súde návrh na začatie konania o súlade týchto ustanovení s ústavou. Je presvedčený, že Sociálna poisťovňa pri rozhodovaní o uložení penále aplikovala ustanovenia, ktoré sú v rozpore s ústavou. Sťažovateľ zastáva názor, že výška penále 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, čo predstavuje 18,25 % ročný úrok z omeškania, je pre sťažovateľa likvidačná a z hľadiska princípov právneho štátu neprijateľná. Keďže § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení neumožňuje odpustiť alebo znížiť penále, je diskriminačný a z hľadiska občianskoprávných vzťahov nezákonný a v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľ tiež zastáva názor, že § 146 ods. 4 zákona o sociálnom poistení je pre adresáta právnej normy nejasný a nezrozumiteľný, a preto *„ústavne nekonformný zákon nemôže byť v právnych vzťahoch medzi žalobcom a žalovanou aplikovateľný.“*

9. Sťažovateľ odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu vníma ako nepresvedčivé, pretože krajský súd sa *de facto* vyhol zásadnej otázke, či bolo/nebolo dôvodné podať návrh na ústavnom súde, a nadobudol pocit, že krajský súd zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne z dôvodu, aby nemusel dať odpoveď na otázku, či podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov s ústavou je dôvodné alebo nie. Týmto postupom krajský súd odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny. Z dôvodu, že krajský súd rozhodol úplne opačne ako v prípade prvého rozsudku, je napadnutý rozsudok podľa sťažovateľa zjavne arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný až prekvapivý.

10. *Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v samotnom postupe krajského súdu, ktorý nesledoval hlavný zámer odstrániť stav právnej neistoty, ale „nepodloženými odročovaniami pojednávaní, dopytovaním sa sťažovateľa či trvá na podanom návrhu len umelo predlžoval“ dĺžku napadnutého konania a stav právnej neistoty sťažovateľa.*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvým výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania. Súčasne mal krajský súd napadnutým postupom porušiť aj základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadis v. Grécko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

14. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Zásadne nie je oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní obyčajných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov. Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozsudkom.

16. Ústavnou a zákonnou náležitosťou návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podaného všeobecným súdom je aj jeho presvedčenie o nesúlade označených ustanovení právneho predpisu s právnym predpisom vyššej právnej sily (PL. ÚS 20/06, II. ÚS 418/2010). Podanie návrhu na začatie konania o súlade právneho predpisu s ústavou alebo medzinárodnými dohovormi je činnosťou súdu, ktorý návrh podáva, a predseda senátu, ktorý návrh predložil, nadobudol osobné

(vnútorné) presvedčenie o nutnosti takýto návrh ústavnému súdu podať. Ide teda o osobné presvedčenie sudcu, a nie presvedčenie účastníka konania (III. ÚS 99/08, II. ÚS 424/2010).

17. Jadrom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že krajský súd mal prerušiť konanie a podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov na ústavnom súde. V zmysle judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 269/09) ak účastník konania odôvodneným spôsobom podnieti, aby všeobecný súd podal návrh ústavnému súdu na preskúmanie súladnosti právnej normy, je všeobecný súd povinný sa korektne vysporiadať s uvedeným podnetom jedným z troch spôsobov (vykonať ústavne konformný výklad právnej normy; vysvetliť, z akého dôvodu považuje súd právnú normu za ústavne súladnú; podať návrh ústavnému súdu), a to z hľadiska hmotných základných práv, ako aj z hľadiska riadneho odôvodnenia vyžadovaného právom na súdnu ochranu. Rozhodnutie o prerušení konania závisí od posúdenia všeobecného súdu o súlade, resp. nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

18. Krajský súd v preskúmvanej veci realizoval skrátenú formu odôvodnenia rozsudku v zmysle § 140 SSP, ktorý je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu (§ 139 ods. 2 SSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd nemal pochybnosti o nesúladnosti dotknutých zákonných ustanovení s ústavou, resp. ich nejednoznačnosti. Pochybenia orgánov verejnej správy v súvislosti s aplikáciou právnych predpisov na vec sťažovateľa boli „napravené“ zrušením administratívnych rozhodnutí a vyhovením správnej žalobe sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je dostatočne odôvodnený, nevykazuje znaky arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľný. Krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel v súvislosti so zamietnutím návrhu sťažovateľa na prerušenie konania a na podanie návrhu ústavnému súdu. Ústavný súd považuje argumentáciu krajského súdu za úplnú a presvedčivú, preto nevidí potrebu do napadnutého rozsudku krajského súdu zasiahnuť.

19. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu (pokiaľ ide o jeho prvý výrok, pozn.) ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup konajúceho súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne (napr. III. ÚS 572/2017, I. ÚS 516/2019). Z ústavy vyplýva subjektívne právo účastníka na rozhodnutie, ktoré je v súlade s ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy, na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, nie však automatické subjektívne právo na podanie návrhu ústavnému súdu. Inak povedané, ak všeobecný súd konanie v zmysle § 100 ods. 1 písm. b) SSP nepreruší, neodníme týmto postupom účastníkovi možnosť konať pred súdom (m. m. II. ÚS 424/2010; uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Sžo 259/2015 z 24. mája 2017).

20. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľom označených práv.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

21. Podstatou a účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019, II. ÚS 4/2021).

22. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, II. ÚS 464/2018). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 187/2021).

23. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že krajský súd v jeho veci rozhodol napadnutým rozsudkom z 26. apríla 2022, ktorý *nadobudol právoplatnosť 26. mája 2022*. Krajský súd tak napadnutým rozsudkom ešte pred doručením ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (22. júla 2022, pozn.) vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa a vo veci právoplatne rozhodol.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu